

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **MVDr. V. K.**, zast. JUDr. Alešem Ondrušem, advokátem, se sídlem v Brně, Těsnohlídkova 9, proti žalované: **Komora veterinárních lékařů ČR**, se sídlem v Brně, Palackého 1 – 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2003, č. j. 30 Ca 190/2003 – 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 2. 6. 2003 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované Komory veterinárních lékařů ze dne 21. 12. 2002, jímž byl shledán vinným tím, že porušil ustanovení § 15 odst. 4 zákona č. 381/1991 Sb., přičemž mu bylo uloženo disciplinární opatření podle § 3 písm. a) disciplinárního řádu - písemné napomenutí. Podle dalšího výroku rozhodnutí žalované byl žalobce shledán vinným podle § 7 odst. 1 disciplinárního řádu a byla mu uložena pořádková pokuta ve výši 5000 Kč.

V podané žalobě se žalobce domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí s tím, aby řízení bylo zastaveno nebo aby byla věc vrácena správnímu úřadu s právním názorem směřujícím k zastavení řízení.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 13. 8. 2003, č. j. 30 Ca 190/2003 – 17, řízení zastavil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že dne 2. 6. 2003 byla soudu doručena žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2002 (bez č. j.). Soudní poplatek z návrhu, kterým je ve věci správního soudnictví žaloba, je splatný vznikem poplatkové povinnosti, tedy podáním návrhu (§ 2 odst. 2, § 4 odst. 1 písm. a/, § 7 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Protože žalobce při podání žaloby tuto poplatkovou povinnost nesplnil, byl soudem vyzván k zaplacení soudního poplatku ve výši 2000 Kč (podle položky č. 14a bod 2 písm. a/ Sazebníku soudních poplatků, přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb.) a zároveň byl upozorněn, že řízení bude zastaveno, jestliže do deseti dnů od doručení výzvy soudní poplatek nezaplatí. Výzva k zaplacení soudního poplatku byla žalobci doručena dne 1. 8. 2003. Protože žalobce soudní poplatek ve stanovené lhůtě nezaplatil, soud řízení o žalobě ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, zastavil.

Proti tomuto usnesení podal včas kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“). V kasační stížnosti uvedl pouze to, že „bohužel, vzhledem k nedostatečné komunikaci mezi advokátní kanceláří a klientem během letních dovolených nebyl uhrazen příslušný soudní poplatek ve výši 2000 Kč. Specifikovaný soudní poplatek je proto uhrazen vylepením kolkových známek na této stížnosti. Věříme, že tímto způsobem je dostatečně a dodatečně zajištěno pokračování řízení o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze dne 21. 12. 2002.“

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 31. 10. 2003, č. j. 30 Ca 190/2003 – 20, vyzval stěžovatele, aby do deseti dnů ode dne doručení tohoto usnesení doplatil soudní poplatek ve výši 1000 Kč za řízení o kasační stížnosti, který činí podle položky č. 15 Sazebníku soudních poplatků 3000 Kč, a to v kolkových známkách na spodní straně tohoto usnesení.

Krajský soud v Brně dalším usnesením ze dne 15. 12. 2003, č. j. 30 Ca 190/2003 – 24, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost ze dne 22. 9. 2003 tak, že uvede označení stěžovatele, a proti komu jeho kasační stížnost směřuje. Dále uvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů kasační stížnost podal, a čeho se kasační stížností domáhá. Současně vyzval stěžovatele, aby ve stejné lhůtě zaslal soudu plnou moc udělenou advokátovi k zastupování ve věci podané kasační stížnosti. Současně stěžovatele poučil, že nebude-li této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, soud řízení o tomto podání odmítne. V odůvodnění usnesení uvedl, že Krajskému soudu v Brně byla doručena dne 23. 9. 2003 kasační stížnost proti usnesení tamního soudu ze dne 13. 8. 2003, č. j. 30 Ca 190/2003 – 17. Tato kasační stížnost však nemá všechny náležitosti, a proto soud vyzval stěžovatele podle § 108 odst. 1 s. ř. s. k doplnění kasační stížnosti a poučil jej o procesních následcích v případě, že nebude této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno. Soud dále v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že pokud jde o rozsah a důvody kasační stížnosti, je nutno uvést, které části usnesení zdejšího soudu kasační stížnost napadá, a o který důvod ustanovení § 130 odst. 1 s. ř. s. se opírá. Dále upozornil na to, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo o důvody neuplatněné stěžovatelem v řízení završeném napadeným rozhodnutím, ač být uplatněny mohly.

Stěžovatel na uvedenou výzvu reagoval podáním ze dne 2. 2. 2004, v němž uvedl, že kasační stížnost byla podána, neboť v usnesení soudu o zastavení řízení spatřuje stěžovatel nedostatek důvodů pro takové rozhodnutí. Dále uvedl, že soudní poplatek, byť s jistou prodlevou, byl zaplacen 22. 9. 2003 vylepením kolkových známek na kasační stížnosti v hodnotě 2000 Kč. Jako takový byl i označen (uvedeno bylo – specifikovaný soudní poplatek je proto uhrazen vylepením kolkových známek na této stížnosti). Soudem byl však stáhnut jako soudní poplatek za kasační stížnost s následnou výzvou k doplacení 1000 Kč v souladu se Sazebníkem soudních poplatků. Stěžovatel dále uvedl, že objektivní příčiny, které zapříčinily pozdější úhradu soudního poplatku, byly specifikovány stížností. Výzva k zaplacení soudního poplatku nebyla žalobci doručena dne 1. 8. 2003, jak je tvrzeno v příslušném usnesení. Již 16. 7. 2003 byl totiž žalobce MVDr. K. právním zástupcem vyzván k úhradě soudního poplatku doporučeným dopisem. Tento však nebyl žalobci doručen a vzniklá prodleva v úhradě soudního poplatku je předmětem tohoto řízení. Žádal, aby kasační stížnosti bylo vyhověno s tím, že usnesení o zastavení řízení ze dne 13. 8. 2003 o žalobě ze dne 2. 6. 2003 se ruší. K tomuto podání připojil plnou moc.

Poté byla věc předložena Krajským soudem v Brně k rozhodnutí o kasační stížnosti s poznámkou soudu, že kasační stížnost není přípustná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není přípustná.

Podle ustanovení § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“), domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené a) nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, b) vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost, c) zmatečnosti řízení před soudem, spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce, nebo byl soud nesprávně obsazen, popř. bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce, d) nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo v nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, e) nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.

Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinil mohl.

Podle dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu, např. podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 – 74 I., není důvodem kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., cituje-li stěžovatel toliko zákonný text tohoto ustanovení nebo jeho část, aniž by jej v konkrétní věci specifikoval, a nekonkretizuje-li vady řízení či vady v právním úsudku, jichž se soud podle stěžovatele dopustil. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 – 47, tvrzené důvody kasační stížnosti soud posuzuje podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení. Tyto důvody musí být svým obsahem podřaditelné pod některý z důvodů, které soudní řád správní v ustanovení § 103 odst. 1 jako důvody kasační stížnosti vymezuje. Pokud takové obsahové podřazení není možné, jedná se o důvody jiné, v § 103 odst. 1 s. ř. s. neuvedené (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 – 50 II. (uveřejněno pod č. 161/2004 Sb. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), pokud jsou ze znění kasační stížnosti její důvody seznatelné a odpovídají zákonným kasačním důvodům (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), není rozhodující, že stěžovatel sám své důvody nepodřadil k jednotlivým zákonným ustanovením, či tak učinil nepřesně. Je-li v kasační

stížnosti uvedeno, jaké konkrétní vady v řízení či v úsudku se měl soud dopustit, a z čeho je stěžovatel dovozuje, kasační stížnost ob stojí. Přitom argumentace proti právnímu posouzení jistě musí vycházet z důvodu napadeného rozsudku; hodnotí-li stěžovatel v takovém případě důvody rozsudku, neznámá to, že se jedná o kasační stížnost nepřipustnou podle § 104 odst. 2 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost tak, jak byla formulována, neobsahuje náležitosti ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s., a to i přesto, že stěžovatel byl ve výzvě k jejímu doplnění řádně poučen o tom, jak má doplnění kasační stížnosti provést.

Předmětem řízení o kasační stížnosti je usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2003, č. j. 30 Ca 190/2003 – 17, jímž bylo řízení o žalobě stěžovatele ze dne 2. 6. 2003, podané proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 12. 2002 (bez č. j.), zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. Jako kasační důvod přicházel v úvahu především důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle něhož bylo možno namítat nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. I kdyby stěžovatel zvolil jiný kasační důvod, tak by byl tento důvod výslovně neoznačil ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., měly by jeho námítky směřovat proti pravomocnému usnesení krajského soudu o zastavení řízení, což znamená, že by se stěžovatel měl zabývat právě tímto usnesením, které svým opravným prostředkem napadl. Tak tomu však v posuzované věci nebylo.

V kasační stížnosti ze dne 22. 9. 2003 není usnesení krajského soudu o zastavení řízení nikterak napadeno. Je zde pouze objasnováno, že vzhledem k nedostatečné komunikaci mezi advokátní kanceláří a klientem během letních dovolených nebyl uhrazen příslušný soudní poplatek, který je proto uhrazen vylepením kolkových známek na této stížnosti. Uvedené tvrzení stěžovatele tedy nic nevypovídá o důvodech, pro které je usnesení krajského soudu napadáno. Přestože byl pak dále stěžovatel usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 15. 12. 2003 vyzván k tomu, aby kasační stížnost doplnil, a to tak, že musí být uvedeno, o který důvod ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. se kasační stížnost opírá (s tím, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s., nebo o důvody neuplatněné stěžovatelem v řízení završeném napadeným rozhodnutím, ač byt uplatněny mohly), stěžovatel v doplnění kasační stížnosti uvádí, že kasační stížnost byla podána pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. však důvod spočívající v „nedostatku důvodů rozhodnutí“ neupravuje. To by však nemuselo být stěžovateli přičítáno k tíži, jestliže by uvedl, v čem „nedostatek odůvodnění rozhodnutí“ spatřuje. Stěžovatel však k tomuto důvodu rozvedl pouze to, že soudní poplatek byl s jistou prodlevou zaplacen 22. 9. 2003, avšak soudem byl vztáhnut jako soudní poplatek za kasační stížnost s následnou výzvou k doplnění částky 1000 Kč v souladu se Sazebníkem soudních poplatků.

Z výše uvedeného plyne, že stěžovatel „nedostatek důvodů rozhodnutí“ spatřoval ve skutečnostech, které nastaly až po jeho vydání. Z kasační stížnosti lze tedy zjistit pouze to, že soudní poplatek nebyl zaplacen ve lhůtě soudem stanovené pro nedostatečnou komunikaci mezi zástupcem a stěžovatelem, bez jakékoliv návaznosti na vydané rozhodnutí, které je kasační stížností napadáno.

Stěžovatel dále v doplnění kasační stížnosti namítá, že výzva k zaplacení soudního poplatku nebyla žalobci doručena dne 1. 8. 2003, aniž by však vysvětlil, z jakých skutečností

pro toto své tvrzení vychází. Za situace, kdy stěžovatel doručení výzvy k zaplacení soudního poplatku nikterak nezpochybňuje, a navíc podotýká, že již 16. 7. 2003 byl žalobce právním zástupcem vyzván k úhradě soudního poplatku doporučeným dopisem, který však nebyl žalobci doručen, jeví se tato námitka ne zcela srozumitelnou a lze ji za této situace považovat maximálně za námitku podanou proti důvodům rozhodnutí, ovšem bez bližšího vysvětlení a bez vazby na výrok napadeného usnesení.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že kasační stížnost, která neobsahuje označení důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. a konkrétně uváděné důvody, nelze svým obsahem podřadit pod některý z důvodů, které soudní řád správní v ustanovení § 103 odst. 1 jako důvody kasační stížnosti vymezuje, není přípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než kasační stížnost podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítnout. Přitom Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel byl ve výzvě obsažené v usnesení krajského soudu ze dne 15. 12. 2003, č. j. 30 Ca 190/2003 – 24, vyčerpávajícím způsobem poučen o tom, jak má kasační stížnost doplnit, a to i ve vztahu k ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., a byl současně poučen i o následcích neodstranění vad tohoto podání.

Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud podotýká, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 5 Afs 4/2003 – 29, publikovanému pod č. 69/2004 Sb. soudních rozhodnutí, věty druhé, ustanovení § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, umožňuje i ve správním soudnictví zaplatit soudní poplatek po vydání usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku, pokud toto usnesení ještě nenabýlo právní moci. Je-li poplatek takto zaplacen, zruší usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku soud, který jej vydal.

V posuzované věci usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku nabylo právní moci dne 9. 9. 2003, soudní poplatek však byl zaplacen až dne 22. 9. 2003.

Nejvyšší správní soud dále upozorňuje na to, že o vrácení soudního poplatku v částce 2000 Kč, který je podle žalobce soudním poplatkem z podané žaloby, a o případném vrácení soudního poplatku v částce 1000 Kč za podanou kasační stížnost, rozhodne se zřetelem k ustanovení § 3 odst. 4 a § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., v platném znění, Krajský soud v Brně.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. června 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu